

бъръ начинъ дай му да разбере, че не желяж вече да пдаъ.
Имамъ си причиниыѣ.

Яковъ тутакъ си послуша.

Докторътъ ако и да намѣрваше доволно необыкновенно туй
обхожданіе Раулово съ него, зарадва ся обаче не малко, за-
щото го сматряше вече като въ гробътъ и желяше голкозъ
да го види че умира безъ неговѣтъ помощъ.

Яковъ ся завѣрижъ отъ какъ извърши заповѣдтъ на госпо-
даря си.

— Пріятелю, подкачи господиыѣ де Трамбленгъ слѣдъ ма-
лко вече не ще да мя има на този свѣтъ.

— Вы ли, господине рыцарю, извика смаянъ слугата, вы
ли? Я недѣй; това нѣможе да бѣде.

— Напротивъ азъ ти казвамъ, че то може и ще бѣде,
рече Раулъ съ едно усмихваніе, а ты нѣма да ся забавишъ
никакъ да мя видишъ. . . . И наистинѣ туй не мя наскърба-
ва твърдѣ много, защото, ако примисля нѣкой добръ, трѣба
ли санкымъ да жияи за животътъ си?

И понеже Яковъ не моваше да ся сдѣржи да не плаче,
рицарътъ прибави живо.

— Защо ся толкозъ печалишъ? нѣма ползъ отъ това; А
еще и врѣме нѣмашъ. Има да ти парачаъ за нѣща които
трѣба много скоро да ся извършатъ; А освѣнъ това ты трѣ-
ба да дѣйствувашь разумно и разсѣдително. . . . Могъ ли
да ся уповажъ на тебе Якове? що казвашь?

До смъртъ! подума Яковъ разлелесанъ.

— Ты знаешъ че азъ имахъ намѣреніе да ся вържъ въ
Парижъ прѣзъ проклетѣтъ онѣзи ноцъ, въ коѣто ми ся слу-
чи злочестиятъ.

— Знажъ, господине рыцарю.

— Но богъ или дяволтъ инакъ рѣшилъ, понеже вмѣсто
да стигнахъ благополучно въ Парижъ, намѣрвамъ ся тука по-
вече отъ полумъртъвъ! Въ кратко да кажъ, мене мя чакахъ